

כמו כולם גם אני מבקש לי סימנים, אותות, רמזים, הברות, שברים, כל מה שאפשר, כדי לשכנע את עצמי שזה לא נורא.

לא נורא

אבל זה כן נורא.

כן נורא

כי בינתיים כל מה שיש לי בראש זה כמה תמונות מהלילה הזה, שאחרי:

לא נורא

הופעתו מקפיאת-הדם של בגין המנצח, עם התודות, עם „ארץ זרועת מוקשים“, עם ציטטה מלינקולן, עם הקריאה לפרס למסור כתבי-כניעה, עם הכיפה, עם התנ"ך. חיובי מדושי העונג של חנוך סמית, על המידגם הנהדר שיצר, כמו מהנדס השמח על הזרימה היפה של הדם בצינור שתיכנן. אמנון רובינשטיין, האיש שהחל את דרכו כליבראל הלוחם בלאומנות ובכפייה הדתית, ושעכשו העלה אותם לשילטון, עומד עם ידיים על המותניים, כיאה למנצח אמיתי. נערה אמריקאית אלמונית האומרת לכתב-טלוויזיה: „איי דונט ספיק היברו, באט דיס קאונטרי ביזנונג טו אס, סו צירס פור דה ליקוד!“ יהודה בן-מאיר מדבר על הבוקר על ערכים וחינוך, ללא חיוך. משה דיין, ממנהיגי תנועת העבודה הלוחמת, מסביר מדוע הוא יישאר עכשו במערך: כי עכשו אין סכנה שתהיה נסיגה מיהודה ושומרון, תודה לאל. אנשים מקואליציה-המנצחים מאושרים מהיבחרו של פלאטרשרון, כי הוא גילה זקיפות-קומה יהודית והראה לגויים מי אנחנו.

כן נורא

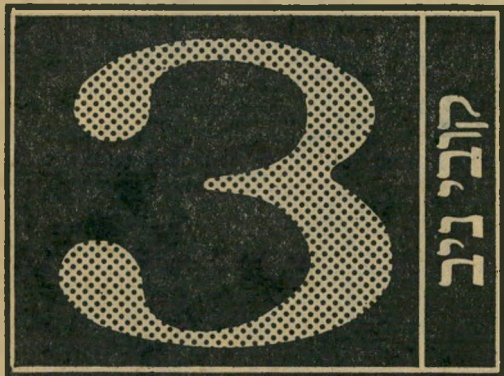
לא רק לגויים. כולנו ראינו לפתע מי אנחנו.

לא נורא

זה נורא?

כן נורא

זה לא נורא.

לא נורא

חוץ מהבדיחות כבר יש „מנחמים“ מקצועיים, הזורקים לי כל נחמה אפשרית, החל מ„יותר גרוע ממה שהיה לא יכול להיות“ הפרימיטיבי ועד ל„הם לא יחזיקו מעמד“ המתוחכם. אבל גם את עצמם הם לא מצליחים לנחם.

כן נורא

כי הם כן יחזיקו מעמד. ובגלל זה אני היום מיואש, בעוד אתמול הייתי המום. אתמול עוד היה ברור לי שתנועת העבודה תשדד שורותיה ותאבק ותילחם וכל הסיפור. היום ברור לי שאין תנועת עבודה. אין שום תנועה ואין שום עבודה. תנועת העבודה היא בסך הכל מנגנון הולך ופוחת ובראשו מנהיגי הפועלים הידוע שמעון פרס.

לא נורא

בליל הטלוויזיה נראה לי לפתע שמעון פרס אנושי נחמד ונורמאלי ליד בגין. פרס אומנם הוא דמוג מסריח, שקרן ורמאי, מנוול ומאניאק; אבל הוא מעולם לא שם כיפה על הראש וקרא תהילים נוכח פני האומה. חשבתי לאן הגעתי, שאני פתאום בעד פרס. הרי רק לפני חודשיים חשבתי לאן הגעתי שאני פתאום בעד רבין. זה מה שנקרא הסאלאמי של הרע במיעוטו — אתה אוכל חרא דליל, מבסוט שזה עדיין לא שילשול דלוח, ומתגעגע לחזור לימים היפים בהם אכלת חרא סמיך ומזין.

כן נורא

הדבר שהכי מרגיז אותי, זה איך לא צפיתי את זה, איך לא ראיתי את זה. הרי אני עצמי אמרתי שזה יקרה, ושזה קרה — הופתעתי. היום זה נראה לי כל כך פשוט וברור, שאני יכול רק לבוז לעצמי. על מה כתבתי בשבוע שעבר? ליגלגתי קלות על אהרון בכר ועמוס קינן. איזו שאננות. בדיוק כמו ממשלת ישראל, שדנה על פרשת וינה בערב יום-הכיפורים. כן, גם אני נפלתי חלל בשבי הקונספציה.

לא נורא

ואולי גם עכשו אני נפל חלל בשבי הקונספציה. אולי שוב אני לא קורא נכון את תמונת הקרב. אולי באמת זה לא כל כך נורא.

כן נורא

אבל גם זאת קונספציה. זה שזה לא כל כך נורא. ומה יהיה באחד המחרים, שיקרה מה שכל-כך שצפוי שיקרה? שוב אני אופתע?

לא נורא

וכך אני נע כמו מטוטלת — ניקרע בין אחבתי השקולה לעיני ובין תאוותי ההיסטרית לחמורי. זה לא נורא, זה כן נורא.

כן נורא

לא נורא

אני לא יודע מה לכתוב. אני גם עצבני. היום יום המישי, ואני צריך להוריד מדור. אין לי איזה נושא קליל או עניין משעשע שאני רוצה לכתוב עליו, ובכך להתעלם מהבחירות. אני אכתוב על הבחירות. כבר תיכננתי את העמוד מבחינה גראפית, וגם נתתי כותרת — תמונות במערכה, על משקל תמונות בתערוכה, כרמז למערכה, מערכת הבחירות. כך שעכשו אני צריך רק לכתוב. אולי הייתי צריך לכתוב הכל כבר אתמול בבוקר, כשהכל עוד היה לי טרי וחם והמום בראש. אבל פחדתי שזה ייצא נורא. תמיד זה יוצא נורא כשאני כותב בכעס או בזעם. לא, צריך לשמור על קוריוח, על ראייה מאוזנת, על פיכחון. שטויות. אבל הנה אני כותב היום מה שפחדתי לכתוב אתמול. אני לא יכול הפעם להיות ציני או מבריק או שנון. אני ארביץ את ההשתפכות שלי, ללא סדר והיגיי, יור, היישר למכונה, ללא ליטוש וללא לא-יודע-מה (אחר-כך אני אעבור ואתקן). אתמול כבר התחילו הבדיחות-הייתיות צריך לכתוב לפני שיתחילו הבדיחות.

כן נורא

כך התחלתי לכתוב היום אחרי-הצהריים. עכשו כבר לילה. מאוחר בלילה, ועדיין שום דבר לא יוצא לי.

לא נורא

כבר התחילו הבדיחות. אני כבר שמעתי שתיים. צחקתי, אבל זה לא הצחיק אותי. בטח כבר יש מישהו שמכין את חוברת כל הבדיחות בגין, אז הנה לו עוד שתיים. אולי אותו זה יצחיק.

כן נורא

— איך יקראו למחנה-הריכוז שיקים הליכוד? — מחנה שלי.

לא נורא

סיסמא חדשה: „די לבכות בארץ הזאת — בואו לבכות בארץ אחרת!“

כן נורא

באמת הייתי צריך לכתוב ישר בבוקר שאחרי. אז הייתי המום וזה טוב לבריאות. עכשו, אחרי ההתפכחות, אני מיואש וזה רע לבריאות, כי זה מקשה על התיקוד, ואני בכל זאת צריך להתפרנס.

